

CO SE TO SAKRA DĚJE V AFRICE?

- editor007 | 13. května 2024

AFRIKA: Před šesti lety jsem napsal článek „Tajná bitva o Afriku“. V tomto článku jsem si všiml rozsahu pronikání amerických speciálních jednotek do Afriky a zkoumal geopolitickou realitu, která je základem této tajné invaze:

I zběžný přehled důkazů ukazuje, že jedním z důležitých důvodů, proč USA vysílají do Afriky tolik vojenských jednotek, je právě potírání čínským zájmům na tomto kontinentu.

A jak jsem již tehdy zdůraznil, Čína hrála v tomto nekoloniálním boji o vliv v Africe svou vlastní roli. Spíše než o vojenskou stopu na kontinentu se však Čína angažovala v „diplomacii šekových knížek“ a reinvestovala svůj kapitál z hospodářského boomu posledních desetiletí do infrastrukturních projektů a dalších iniciativ [Pásma a cesty](#) v Africe.

No a po šesti letech jsme tady. Jak tento nový boj o vliv na africkém kontinentu zatím probíhá? A kam se bude ubírat dál?

Dnes se podíváme na některá klíčová bojiště tajné bitvy o Afriku.

NIGER

Pokud jste před šesti lety četli můj článek o „Tajné bitvě o Afriku“, vzpomínáte si, že výchozím bodem pro toto vyšetřování byl článek z října 2017, který odhalil, že tři příslušníci speciálních jednotek americké armády v Nigeru byli zabiti „během rutinní hlídky s vojáky, které cvičili, ze západoafrické země“. Tento útok byl největší ztrátou amerických životů během bojů v Africe od nechvalně proslulé mise „Černý jestřáb sestřelen“ v Somálsku v roce 1993 a posloužil jako budíček pro Američany, kteří si ani neuvědomili, že v Africe působí americké speciální jednotky.

Ano, v Africe jsou americké speciální jednotky. Jsou jich tisíce!

Neúspěšná mise v Nigeru vedla k veřejnému vystoupení Pentagonu, který se začal ohánět, včetně [interního vyšetřování incidentu](#) a [neurčitěho příslibu, že](#) možná někdy v blíže nespecifikované budoucnosti zahájí snižování počtu jednotek v Africe.

Jak se osvědčila myšlenka „o stažení budeme uvažovat někdy v budoucnu“? Moc ne!

Otázka americké vojenské přítomnosti v Africe se znovu dostala do povědomí veřejnosti v loňském roce, kdy nigerijská vojenská junta svrhla prezidenta Mohameda Bazouma a obvinila ho z „[velezrady](#)„. Jak se tehdy [otevřeně uvádělo](#), důvodem, proč USA váhaly oficiálně prohlásit svržení za státní převrat, bylo to, že nebylo jasné, jak by takové prohlášení ovlivnilo americkou vojenskou přítomnost v zemi.

Ukázalo se, že tyto obavy byly oprávněné. USA nakonec [loni v říjnu](#) oficiálně prohlásily převzetí moci v Nigeru za státní převrat a nová vojenská vláda v [březnu](#) formálně vypověděla vojenskou dohodu s USA.

USA nakonec (a neochotně) [souhlasily se stažením ze země](#), ale ještě 25. dubna američtí vojenští představitelé signalizovali, že [není definitivně rozhodnuto](#), kdy, jestli a jak se stáhnout.

Ať už je příčina zdržení jakákoli, nigerská junta nečeká, až USA odejdou; už pozvala ruskou armádu, aby nahradila americkou přítomnost. V dubnu Rusko [přesunulo](#) část svých vojáků na leteckou základnu v Nigeru, kde jsou stále umístěny některé americké jednotky.

To samozřejmě neznamená konec americké vojenské přítomnosti v Africe. [Plány Pentagonu v Africe](#) stále reprezentuje Africké velitelství Spojených států (AFRICOM), které [hrozí, že](#) bude spolupracovat se svými africkými „partnery“ (čti: rukojmími) na „prosazování národních zájmů USA a podpoře regionální bezpečnosti, stability a prosperity“.

Tiskový mluvčí Pentagonu generálmajor Pat Ryder na nedávném tiskovém brífinku [upřesnil](#), že americké jednotky, které se stále nacházejí v Nigeru a Čadu, nebudou z Afriky zcela staženy, ale pouze dočasně přemístěny, aby mohly pokračovat v práci na zajištění bezpečnosti kontinentu pro zájmy USA:

Vzhledem k tomu, že jednání s čadskými představiteli pokračují, plánuje americký AFRICOM v současné době přesun části amerických vojenských sil z Čadu, jejichž odchod byl již naplánován. Jedná se o dočasný krok v rámci probíhající revize naší bezpečnostní spolupráce, která bude obnovena po prezidentských volbách v Čadu 6. května.

Příběh zřejmě ještě není u konce. Nedávná zpráva ruského think-tanku založená na interních dokumentech ruské vlády [tvrdí](#), že ruský Afrika Corps plánuje nabídnout nigerské vojenské vládě „balíček na přežití režimu“. Ten bude zahrnovat vojenskou a diplomatickou podporu výměnou za přístup k nigerským zdrojům, jako jsou lukrativní uranové doly. Pokud jsou tyto zprávy přesné, potvrzuje to, že tajná bitva o Afriku nejenže stále probíhá, ale že se ve skutečnosti stupňuje.

Ať už bude výsledek jakýkoli, nedivte se, že v budoucnu uslyšíte zprávy o zapojení amerických speciálních jednotek v regionu... za předpokladu, že se tyto zprávy vůbec dostanou na povrch hlavního zpravodajství o této problematice.

ZIMBABWE

Když už mluvíme o lukrativních těžebních smlouvách, máme pro vás jeden příběh: [„Čínské investice do afrických dolů na lithium se začínají vyplácet a vznikají nové dodavatelské řetězce.“](#)

Jak vyplývá z výše uvedeného článku, lithium je základním zdrojem pro výrobu lithium-iontových baterií, které pohánějí elektromobily, solární panely a mnoho dalších doplňků podvodu s uhlíkovou neutralitou. Přístup k tomuto vyhledávanému přírodnímu zdroji je právě důvodem, proč Čína tak intenzivně investuje do Zimbabwe, země, která se shodou okolností může pochlubit jednou z největších zásob lithia na planetě.

V loňském roce [otevřela](#) Čína [závod na zpracování lithia](#) v Kamativi, malém hornickém městě v severní provincii Matabeleland v Zimbabwe, [za 300 milionů dolarů](#). První fáze závodu je nyní v provozu a produkuje 300 000 tun surové spodumenové rudy ročně – minerálu, který se zpracovává na lithium. Druhá fáze projektu, jejíž zahájení je naplánováno na příští měsíc, by měla zvýšit produkci na 2,3 milionu tun surové rudy ročně.

Ačkoli se rozhodnutí Číny otevřít v Zimbabwe závod na zpracování lithia nemusí na první pohled zdát jako velká věc, ve skutečnosti jde o velmi velkou věc. Lithium je zásadním zdrojem v programu zeleného nového světového řádu a stále větší část světových zásob se dostává pod kontrolu Číny.

Čína je [třetím největším producentem lithia na](#) světě a její 24% podíl na celkové produkci lithia by měl [do příštího roku vzrůst na 33 %](#). Číňané také kontrolují 60 % světové kapacity na rafinaci lithia pro baterie.

Strýček Sam to nepřekvapivě považuje za přímou hrozbu. V loňském roce [se](#) Bidenova administrativa [odvolala na zákon o obranné výrobě](#) v roce 2022, aby „zajistila americkou výrobu kritických materiálů pro baterie do elektromobilů a stacionárních úložišť“, samozřejmě včetně lithia. Pro ty, kdo to doma sledují, zákon o obranné výrobě je stejná legislativa o národní bezpečnosti, [na kterou se v](#) roce 2020 [odvolával](#) MAGA císař Trump, aby zajistil ty <sarc>velmi potřebné</sarc> ventilátory během plandemie, takže víte, že jde o vážnou věc (důraz na „věc“).

Takže ano, čínská investice do lithiových dolů v Zimbabwe je skutečně velkou událostí. V jistém smyslu je to vlastně to, o čem je Tajná bitva o Afriku.

ANGOLA

Jak jsem již zmínil výše, Čína není v tajné bitvě o Afriku pouhým divákem. Naopak. Zatímco USA vyhrožují kontinentu svými speciálními jednotkami a využívají AFRICOM, aby přinutily africké vůdce k poslušnosti, Čína se zabývá vývojem vlastního modelu těžby afrických zdrojů.

Vzpomínáte si na vojenskou juntou, která vyhnala strýčka Sama z Nigeru? Ta samá junta právě [uzavřela dohodu](#), podle níž Čínská národní ropná společnost (CNPC) půjčí nigerské vládě 400 milionů dolarů. Na oplátku vláda splatí CNPC nikoliv penězi, ale dodávkami ropy.

V Ghaně mezitím čínská státní hydroenergetická společnost Sinohydro [investuje 2 miliardy dolarů do rozvoje infrastruktury](#) výměnou za rafinovaný bauxit po dobu 15 let.

V posledních desetiletích bylo mezi čínskými státními společnostmi a africkými státy uzavřeno mnoho podobných dohod o výměně zdrojů za infrastrukturu. Paradigmatickým příkladem čínského modelu investic do zdrojů za infrastrukturu je však Angola. Právě v Angole byla tato inovativní forma čínské neokoloniální diplomacie dluhové pasti zavedena.

Angola byla [památně popsána](#) jako „země hluboce prokletá přírodními zdroji – tropický ráj plný nášlapných min a hemoragické horečky, bauxitu a zlata“. Prokletí zdrojů postihlo Angolu v posledních desetiletích obzvláště tvrdě.

Ihned po získání nezávislosti na portugalských kolonizátorech v roce 1975 se Angola stala dějištěm desítky let trvající zástupné války mezi socialisty podporovanými Sovětským svazem a Kubou a povstalci podporovanými Američany a Jihoafrickou republikou. Žádná ze zahraničních mocností, které se na této válce podílely, se samozřejmě nezajímala o problémy angolského lidu. Zajímaly je diamanty, zemní plyn a ropa.

AUTOR: James Corbett

Překlad: David Formánek/otevrisvoumysl.cz

ZDROJ: <https://corbettreport.substack.com/p/what-the-hell-is-happening-in-africa>